

undersøge, om ikke en Violin, der skal anskaffes i Sorø, kan kjøbes 100 Kr. billigere end foreslaaet, og man skal gaa rundt i Musikhandlerne for at høre paa Priserne paa en Violin eller et Fygel. — Jeg skal indskrænke mig til disse korte Bemærkninger og vil blot endnu tilføie, at Finansloven, som den foreligger, synes det mig, at Landsthinget ikke kan gaa ind paa som en brugelig Finanslov, men jeg nærer ogsaa den Overbevisning, at det andet Thing vil vide at vurdere Landsthingets Stilling og tage Hensyn til vore Ønsker.

Danneffjeld: Efter den udførlige og gjennemgaaende Drøftelse, det foreliggende Finanslovsforslag har været Gjenstand for, først fra Regeringens og dernæst fra to ærede Medlemmers Side, er der ikke Meget at tilføie, saa at jeg kan fatte mig i stor Korthed. Jeg kan naturligvis være enig med de to foregaaende Talere i, at Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse er aldeles uantageligt for Landsthinget. Hver Side vrimler jo af Rægtelser af Beløb, som Regeringen har anset for nødvendige, og disse Rægtelser ere ligesaa ugrundede, som de ere ubegrundede. Der er saa godt som paa hver eneste Post kun anført, at Folkethingets Finansudvalgs Flertal mener, at dette Beløb kan spæres, og dette kan have sin naturlige Grund deri, at man ikke har kunnet finde andre Grunde end den størst mulige, som det ærede 4de Kongevalgte Medlem (Fischer) omtalte. Overfor de Endringsforslag, der ere foreslaaede af Folkethingets samlede Finansudvalg, er der nu ganske vist Grund for Landsthinget til at vise Imødekommen, men dog ikke altid. Jeg skal nævne et Punkt, hvor man heller ikke vil kunne følge Folkethingets samlede Finansudvalg, nemlig med Hensyn til § 19 IV B. Jeg tror, at der her maa ligge en Misforstaaelse til Grund for Udvalgets Betænkning. Hvis jeg har forstaaet Sagen rigtig, saa forholder den sig i Korthed saaledes. I adskillige Aar have de Hær, der have haft Garnison, udbetalt en Indvarteringsgodtgørelse til Underofficererne i Stedet for at give dem fast Kvarter. Nu have Kommunerne imidlertid haft saa overordenlig store Udgifter til deres hidtilværende Garnisoner, nemlig til Bygning af Kaserner, Stalde, Ridehuse osv., at de have ment ikke længer at kunne betale dette Beløb, og Følgen deraf vil blive, at Underofficererne miste Godtgørelsen, medmindre Staten overtager den. Krigsministeren kan maaske fremtvinge Betalingen ved at unddrage Byerne Garnisonerne, naar de ikke ville betale — paa anden Maade kan det ikke ske — men det vilde falde

haardt paa Kommunerne, og det maa erindres, at det er en aldeles frivillig Ydelse fra Kommunerens Side, som ikke er paalaagt ved nogen Lov. Det vilde da være meget ubilligt, om man af Hensyn til et saa ringe Beløb som det, hvorefter det her dreier sig — for alle Hær til sammen er det c. 20,000 Kr., hvad det vil blive for hver enkelt By, veed jeg ikke — at nægte en By at beholde en Garnison, for hvilken den har offeret saa store Summer, da disse i saa Fald vilde være ganske bortkastede. Men, som sagt, overfor det andet Things samlede Finansudvalg vil der i Regelen være Grund for Landsthinget til at strække sig saa vidt i sine Indrømmelser, som det paa nogen Maade tror at kunne svare. Derimod mener jeg, at overfor et oppositionelt Flertal, der uden nogen som helst Motivering eller tilsyneladende Grund stryger Bevillinger i alle nyttige og nødvendige Driemmed, er Landsthinget ikke alene ikke forpligtet, men ikke en Gang berettiget til at gjøre Indrømmelser.

Jeg skal nu søge at paavise, at disse Rægtelser ikke alene ere ugrundede, men ubegrundede. De Bevillinger, der ligge os mest paa Sinde, ere jo de militære Bevillinger, der ere nødvendige, for at Hær og Flaade i ethvert givet Øieblik kunne være fuldt udrustede og forberedte paa at optage en Kamp. Jeg skal ikke gaa dybt ind paa disse Punkter, da jeg antager, at de ærede militære Medlemmer af Landsthinget ville gjøre det langt udførligere og nøiagtigere, end jeg er i Stand til; men jeg skal dog særlig nævne eet Punkt. Der er i en lang Række af Aar nægtet Bevillinger til Vedligeholdelse af Bygninger og militære Arbejder — jeg skal saaledes nævne Stalde til Artilleriet, Selectøier til Ingenieurkorpset, en Stald i Ræstved, Omdrejningspistoler, Byggearbejder paa Trekroner og Kvintus Bastion foruden mange, mange flere. Disse Punkter have hver for sig ikke nogen overordentlig stor Betydning, og Danmark vil ikke gaa til Grunde, selv om de blive nægtede nogle saa Aar; men fortsætter man dette Rægtelsessystem en lang Arrække, vil der efter Sagkyndiges Forsikring udtræves et Beløb af mange Millioner for at raade Bød paa den derved foraarjagede Skade, den Skade nemlig, at Hær og Flaade ikke i ethvert Øieblik ere kampdygtige. Det vidner altsaa ikke alene om en daarlig Politikk, men ogsaa om en daarlig Økonomi at nægte disse Poster. Det er ikke min Hensigt at nævne alle de Rægtelser, der efter min Mening gjøre Lovforslaget uantageligt. Jeg ønsker kun at anføre et Par Exempler. Jeg skal saaledes henlede det hviere Things Opmærksomhed paa Postvæse-